

ACZÉL GÉZA

(kontra)galopp

JAVÍTOTT UTÓSZINKRON

3.

a városba visszaérni még gyermeknek is földuzzadt patétia ezt talán nemigen érti kinek szemét naponta kimódolt korzókra kell fölnyitnia és ásítózik a gondosan pattintott műkövektől melyekről önbizalma kényelmes ritmusokban visszaverődik aztán úgy él majd odalent örlik a hasznát s neki már csak annyi dolga hogy el ne szalasszon valami jó alkalmat a fényesedésre a sűrűsödési pontok fölényével egyszer lehajol érte s ha éppen szellemi kalandra vágyik nem kell álmodoznia ágyba bújásig melynek aktusára az édes nyál a párnára kicsordul ha pedig hatalom közeli erőterekbe bódul lehet akár hülye is egy életre meg van véve és síríg kitart a kapcsolatok foszló televénye persze mindezt csak félszázaddal később citálva mivel semmit sem értett a jámbor mikor majdnem társzekérről kibódult a nyíregyházi nyárba s nem volt a várossal szemben semmi fóbiája állíthatom bizton cingár lábakkal állva az agyonmosott napozóban de hogy miket húzott rám anyám a hóban arról csak évtizeddel később dereng a bizonytalan emlék most még az erdő a fontos az örök rousseau-i szentély ahogy globális élménye az éretlen sejtekbe zaklatott futamokat indítva lassan beszívárogoz felidézve utóbb azt a másik rousseau-t a mosolyra fakasztó fináncot és a ránk indázó történelmet mikor az ember kirándulni ment ha kellett mert a centrumokban bőrére égett a tömegvonzás gravitációja most még csak a gyerekes csíny és az infantilis móka a kötelező bekoszosodásra otthon fürdőszoba nincs csak a hála egy lavór hideg vízért mivel azt még a pöttöm is belátta retkes inakkal nem térhetünk a vetett másvilágba hol meséken dalmahodva szárnyaikat meglíbbentették az angyalok vágyaid szűk huzatában akár erdész is lehetnél rád boltozott buja vegetációban küszködve a bozsdult világgal s a kozmikussá növesztett alommal mely kifürkészhetetlen törvények szerint újra visszatér mivel termi a lét roppant zöld korpuzát majd ősszel mind lírai hangulatban földet ér nem észlelve e nehezék nyomasztó súlyát csak a megkuszált psziché süllyed a múlás örvényében egyre lejjebb s a közeli temető jegenyés árnyában nincs erőd feleselned legfeljebb ha fölporognak körülötted a kacifántos életképek mikor bágyadt dzsentri reflexekkel a sápadt város felpántlikázott konflisokra ébred és hozzánk közeli ifjú párok lármázzák fel a boldogságot megdöbbenő színeként a kor mázolta szürke drapérián aztán csönd van kezdi vékony bőröm alá beenni magát a magány korosabb testvérem egyre messzebb zsófi macskánk feltartott farokkal ütemez megettem ma már tudom egyetlen állat kit úgy ahogy szerettem hisz az öregkori viszolygás szinte paranoiás képlet állat nélkül tudnám elképzelni már csak az egészet bemutatva a biológiai láncnak békés növények és megfáradó ember akit meleg gesztusokkal néha hazavárnak nekem

ennyi éppen elég még így is egy gyanús keverék a maradék merész kutatási rejtelmekkel arról hogy bekódolt nedvekkel a fák egymásnak üzennek közelgő súlyos viharok előtt vagy ha a pusztító levélrágók serege nagyra nőtt innen a panelből kontragaloppozva kicsit bolondos de magyarázható az egykori gyermeki szonda csak az őzek gesztenyebarna szeme és a háziállatok zsaroló hűsége ne lenne mivel sosem érdekelt a nagy barna medve málnázásba esve vagy lomhán iszkolva a kondérral a hegyekben mulatozó turisták előtt egyelőre hivatalosan dől újra az emlék az erdőt zötyögve áthasító kisvonatról mely késett technika helyett már akkor is maga volt a líra a morzsa kávédaráló törékeny villamossal fölülírva vitte tisztulni vágó utasait a nagy hideg lavór a sóstói tó felé melynek akadozott fővenye s körülötte a tömérdek kopott jegenye kis lelke mélyére visszahívta a naményi tiszapartot hol máig az ártéri buja dióliget és a mézes szilvaalkony kanyarodik félénken a rejtőzködő szamos felé persze e bizonytalan képben csak későbbi kéjtudásokkal tűzdelt erotikusan sejtelmes éjben tudatosodik valami illékony hangulat az ember akkor még férfi módjára nem mulat csupán mintegy a szikár élethelyzetek diktálta laza rímre ráfűlve az arrafelé ritkásan futó langyos sínre ál-indiánként hogy remegteti-e már messze a vonat nem feledve nagypapa kackiás meséit melyekben szeles ungvártól langyos fiuméig szötte az álmokat a döcögésben állva aluszó postás szakí s eme megszakadt szavakat ugyan ki mondja ki ha nem az éppen még belátható láncba az utolsó komor haláltáncba idejében odakeveredett tanú pedig nehéz kimondani a lelki tér azóta üres talán a sóstói úti hársfákra sem emlékszik senki ahogy zsongták a sárga méhek csurranó nedvét lelegetni s kirabolt virágait máig sem tudom rabló ösztönök terelték-e vagy csak a természetes gyógyító béke a teák kifeszített ponyváira s e foltos nagy tenyérből a gyerekek izzó nyiroksomókkal kellett hörpölgötte meginnia a megváltó herbáriát nem voltam még csak kicsinyke diák ki kanyargós utakon papírtáskával a hátán a templomok tövéhez felügetett ez az ügertes vajon hová tűnt azóta a megannyi nézés mellyel lefedezed az álmos kisváros érdektelen mindennapjait s ez az áttetsző unalom vajon nem tanít később mélyebben megbecsülni a mozdulatot netán arra ok a fölösleges zendülések felé kíváncsiskodva ne eredd inkább takard el onnan nézve erősnek tetsző karjaiddal a félénk gyereket és gondosan találd ki a nyugalom megbízható ívét melyet elvinek álcázott szent csatákban mára gyávaságnak neveznek a legsunyibbak kik mindig a tiszta forrásból ittak midőn meghúzták a klóros csapvizet de ha jól fizet e kortynak miért is ne lehetne aromás bukéja aztán mint a szürke galambból vedlett héja lezuhanunk hol itt a préda a bakfis és a szellemi s amíg csak ez a gyerekkori galoppozás engedi elmoralizálgatunk mivel előre már nincs utunk a naiv kisfiúra pakoljuk visszafelé a hiteltelen terheket ki ha a sarki boltos előtt ábrándozva egy ánizsos bocskorszójért elmereng a megbontott téridőben maga sem sejtí ártatlanul megnyúlt tekintetében évtizedek dőlnek halomra s mint a verkli darálja ingatag észlelése törékeny szárnyaira az eljövendő idő szennyését a hátra táncból mára talán ennyi is elég a nebuló belépett a nagy kapun s habár non scolae sed vitae discimus a szálkás padra előpakolgatja számárfüles ócska füzetét még azt se dalolnám hogy most nem sunyít mint a későbbi pályatársak hiszen ötös kell a papának s mamának a lista elején pedig a példás magatartás a hivatalban ráhümmög majd néhány kartárs s bár a szegény jócskán vérszegény ha nem is úgy mint géniusunk egykor a viccben ez a gyerek is sínen van apró bűnöcskéit jól álcázza szolidan néz a világra és csábítások híján hamar elaluszik